

2/2011

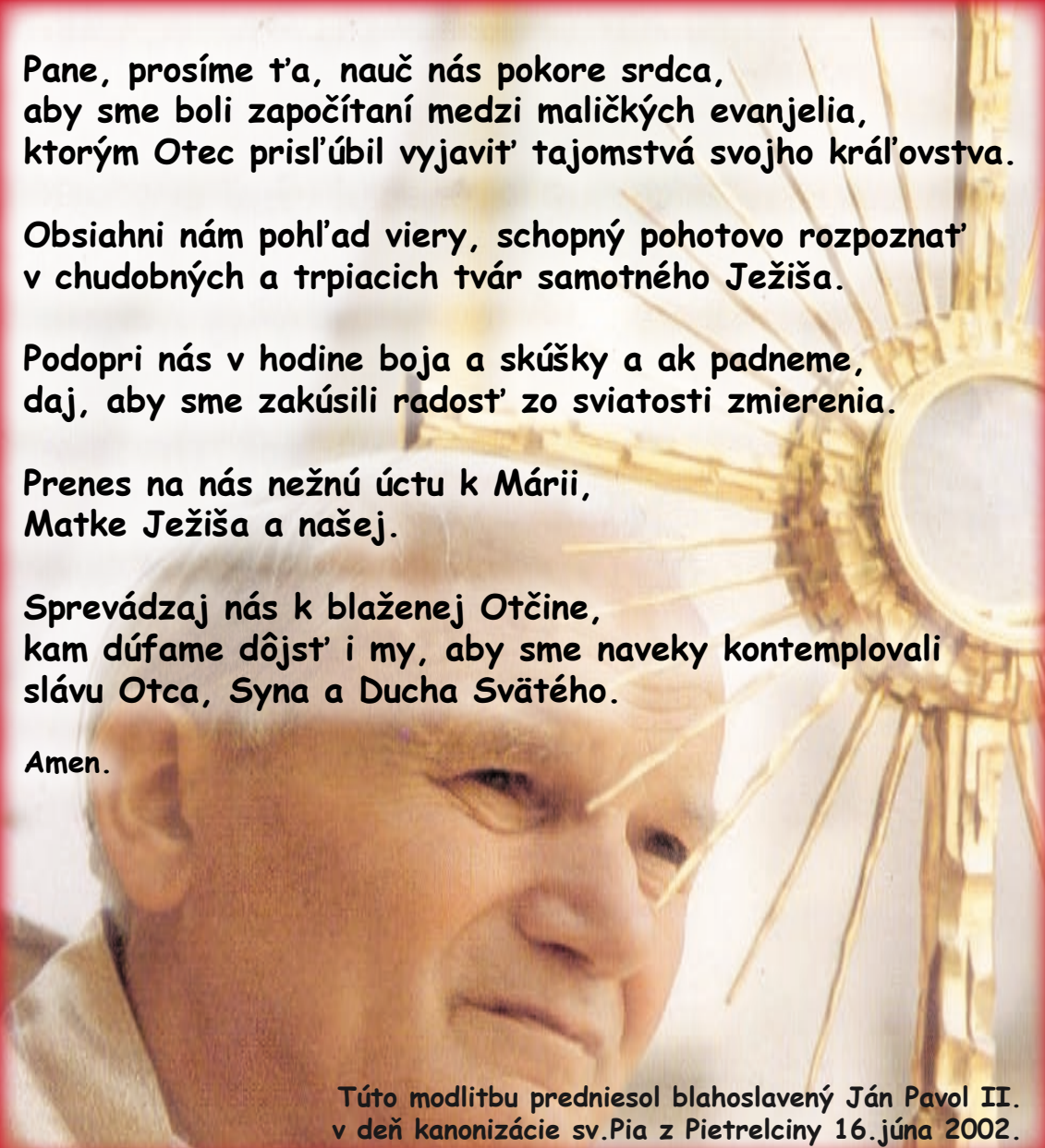

CHARIZMA

„Nebojte sa!“

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Pane, prosíme ťa, nauč nás pokore srdca,
aby sme boli započítaní medzi maličkých evanjelia,
ktorým Otec prisľúbil vyjaviť tajomstvá svojho kráľovstva.

Obsiahni nám pohľad viery, schopný pohotovo rozpoznať
v chudobných a trpiacich tvár samotného Ježiša.

Podopri nás v hodine boja a skúšky a ak padneme,
daj, aby sme zakúsili radosť zo sviatosti zmierenia.

Prenes na nás nežnú úctu k Márii,
Matke Ježiša a našej.

Sprevádzaj nás k blaženej Otčine,
kam dúfame dôjsť i my, aby sme naveky kontemplovali
slávu Otca, Syna a Ducha Svätého.

Amen.

Túto modlitbu predniesol blahoslavený Ján Pavol II.
v deň kanonizácie sv. Pia z Pietrelciny 16. júna 2002.

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú
obnovu a evanjelizáciu ročník 3

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,
Ing. Václav Kocián, Mons. Dušan Lukáč,

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Tlač: Garmond Nitra

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: charizma@svmichael.sk
telefón: +421 903 156746

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek
registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: charizma@svmichael.sk
Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne 0,5 €. VÚB účet číslo: 1800629557 / 0200

CHARIZMA 2/2011

slovo na úvod

Tak veľmi by som chcel odovzdať Teba, Duchu Svätý, každému človeku, ktorý je sklesnutý až na dno. Každému, komu vyhasol oheň nádeje, každému kto nevidí východisko zo svojho biedneho postavenia.

Oslava Turíc, oslava Ducha Svätého, ma vždy provokuje uvažovať nad dobrodružstvami, ktoré chodia Duchu Svätému po rozume. Nie je to len o dvíhaní rúk, keď si s ním dohodneme stretko. On jediný má vo svojom tajnom pláne ukrytú mapu pre moju navigáciu. Tak isto je to On, kto ma vie „vyduriť“, aby som si nesadol do kúta svojej spokojnosti.

Milý priatelia, náš služobný tím by mal znova priblížiť Ducha Svätého všetkým v Katolíckej charizmatickej obnove. A tomu by som sa veľmi potešil. Len keby ste nám trochu viac stúpali na prsty, aby sme nezostali len pri konštatovaní.

Jedno ma stále znepokojuje. Dokedy si dovoľíme nebyť tak plní Ducha, že sa nám ten Zlý smeje? Začal som birmovné poučenia po veľkom váhaní, lebo som so bál, že aj birmovanci ma ľahko umlčia. Vydávam však svedectvo o tom, že stretnutia s nimi ma pohli k tomu, aby som im pri každom rozhovore povedal, že Duch Svätý ich má rád a že ich strach zo zapájania sa do života rodiny Cirkvi, ich vzťahy v rodine, ktoré ich robia neistými a smutnými, Duch Svätý už teraz premieňa na nové vzťahy.

Som rád, že Duch Svätý ani jediný raz nezlyhal. Doteraz dal odpoveď každému birmovancovi. Ale nadovšetko mne. Že aj toto, čo píšem, robí On, lebo už som začal písať tento článok veľakrát a až teraz, keď len stláčam klávesy, On vie ktoré...

Tak vitaj, Duchu Svätý, v mojom „dome“, a cíť sa tu doma. Povedzmemuto všetci. Tobuderozrucha na Turíce!?

Anton Gubala

2	Seminár Život v Duchu Svätom
3	Putovali sme s Rádiom LUMEN
4	Charizma viery
12	Radost' - prejav láskavosti
13	Krst v Duchu Svätom
17	Zomierame a vstávame s Kristom
18	Pustovňa v meste
20	Škola modlitby
21	Adrika Čulíková
22	Prinášame prúd živej vody
24	Úsmevné poučenia

Seminár Život v Duchu Svätom

Z Božej milosti sa aj tento rok konal v Čadci na Kýčerke seminár „Život v Duchu Svätom“ v čase od 23. 1. do 27. 3. 2011. Zúčastnilo sa ho 20 veriacich nielen z našej farnosti, ale aj z okolitých farností. Veľké Pán Boh zaplatí patrí Mons. Petrovi Brodekovi, ktorý nás na tento seminár pripravil a poveril nás, aby sme touto službou mohli slúžiť. Poďakovanie patrí aj novému správcovi našej farnosti vdp. Miroslavovi Várošovi, ktorý nám bol ochotný pomáhať. Veľkou radosťou bolo pre nás to, keď sme videli, ako Pán premieňal a uzdravoval počas seminára všetkých prítomných, ako nás naplňal pokojom a radosťou a ako si vchoval ďalších nových učeníkov, ktorí budú o ňom a jeho skutkoch svedčiť, a to nielen slovom, ale hlavne svojím životom.

J. Kvašňovský

Sanktuárium Božieho milosrdenstva v Krakove opäť ožilo pútníkmi zo Slovenska. Rádio Lumen na svojej v poradí už siedmej rozhlasovej púti sprostredkovalo odkaz sestry Faustíny a pripomenulo, akú veľkú lásku má k nám Boh, keď nám znova odpúšťa a dáva príležitosť obnoviť svoj život.

V sobotu 14.mája už od rána sprevádzalo pútnikov vysielanie Rádia Lumen ružencom, krížovou cestou a mariánskymi piesňami. Nosným programom púte bola slávnostná svätá omša, celebrowaná kardinálom Jozefom Tomkom, ktorý cez podobenstvá o márnotratnom synovi, milosrdnom Samaritánovi a dobrom pastierovi vo svojej homílii zvestoval lásku „Božieho milého Srdca“ a pobádal nás všetkých, aby sme cestou skutkov telesného i duševného milosrdenstva nasledovali nášho nebeského Ocka. Svätú omšu sme prežívali v spoločenstve svätého Cyrila, svätej Faustíny a blahoslaveného Jána Pavla II.

Ich relikvie, ktoré boli počas svätej omše súčasťou oboetného stola, sme mali možnosť adorovať i počas celého dňa.

S Krakovom sme sa lúčili popoludňajšou modlitbou Korunky Božieho milosrdenstva.

Peter Teplan

Putovali sme s Rádiom LUMEN

CHARIZMA VIERY

Dostávame sa k výkladu poslednej charizmy, ktorá je zaradená medzi charizmy konania.

Predpokladám, že niekto si kladie otázku, prečo sa vlastne charizma viery radí medzi charizmy konania? Ved' viera je niečo vnútorné, skôr vyjadruje vzťah, než nejaké vonkajšie skutky, znamenia a podobne.

Aby sme však dobre pochopili a aby sme sa do tejto témy naozaj dobre dostali, dovoľm si teraz zacitovať niekoľko myšlienok, vysvetľujúcich pojem viery.

Viera, ktorá premáha svet

Najprv to bude z Prvého listu sv. Jána (5, 4); píše: „Všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet. A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera.“

Naša viera premáha svet, hovorí sv. apoštol Ján. Ale je to skutočne tak? Premáha naša viera tento svet? Ak sa trochu pozrieme na seba a okolo seba, budeme musieť uznať, že naša viera až tak nepremáha svet. Skôr naopak, svet premáha našu vieru a v niektorých fázach nášho života dokonca nad ňou víťazí.

Všimnime si napríklad naše sviatočné zhromaždenia, ktoré majú byť jej dôsledkom, jej vyznaním. Kňaz predsedajúci liturgii, osloví zúčastnených: „Drahí veriaci...“, pritom to myslí úprimne, ale skutočnosť nie je vždy taká. Možno by bolo pravdiviejšie oslovenie: „Drahí veriaci, pochybujúci i hľadajúci...“ alebo by bolo lepšie možno „Drahí farníci...“ či „milí priatelia...“, ako sa s tým stretávame v niektorých našich chrámoch.

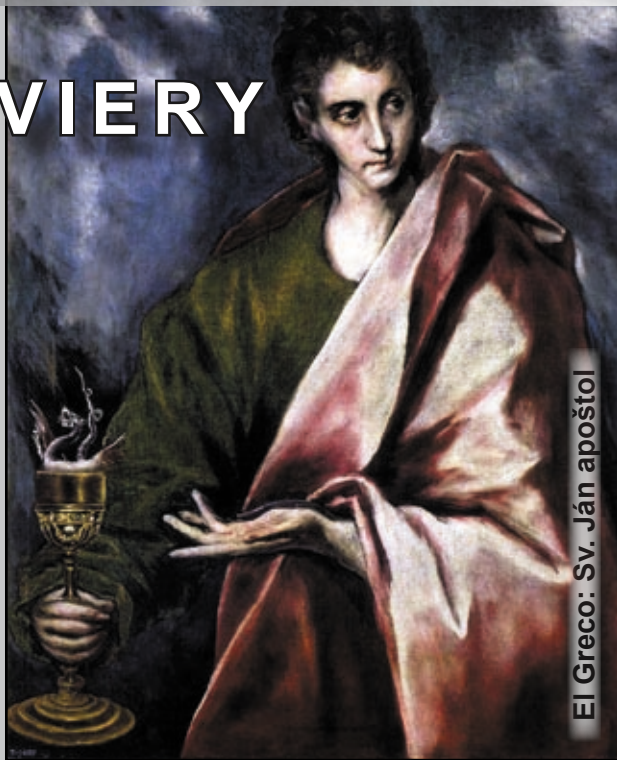
V iných prípadoch, ak chce kňaz reagovať

na to, čo vidí, oslovuje nie „bratia a sestry“, ale „Drahé sestry a bratia...“ alebo „drahé sestry a brat...“. V niektorých oblastiach by mohol použiť aj slová písma: „Neboj sa, maličké stádočko...“.

To, že sa u nás k viere hlási vyše 80% obyvateľov, je zaiste potešujúce, ale pri pohľade na náš spôsob života, na problémy spoločnosti, jednotlivcov, nemožno upadať do ilúzií. Jedna vec je prihlásiť sa za veriaceho a druhá aj z viery žiť.

To, čo ovplyvňuje svet, je život z viery, nie hlásenie sa k viere.

Pred časom som so skupinou mladých ľudí navštívil miesto, kde už nejaký čas žijú pustovníci. Žijú odlúčení od sveta, možno povedať, len z Božej prozreteľnosti a z práce vlastných rúk. Pri rozhovore s kňazom pustovníkom, nám zdôraznil nasledujúcu vetu: „Nesnažíme sa žiť podľa Evanjelia, ale chceme žiť Evanjelium.“ Zdalo sa nám, že je to hádam to isté, nie?! Všetci chceme žiť podľa Evanjelia. Ale on hovorí: „Zdá sa to, ale nie je

El Greco: Sv. Ján apoštol

to tak. Žiť podľa Evanjelia znamená chcieť žiť to, čo my chceme. Žiť Evanjelium znamená žiť to, čo chce Evanjelium.“

Ako príklad sme mohli vidieť odovzdanosť pustovníkov do Božej prozreteľnosti. Žiť v pustých horách s takou vierou, ako ju prežívajú oni, je naozaj vec viery v Evanjelium. Vo viere sa presvedčajú, že Evanjelium je rovnako živé a aktuálne, a že sa splnia všetky jeho prísluby, ktoré sú v ňom napísané. V živote sa to dá odskúšať vtedy, keď nás to niečo stojí, keď máme príležitosť vo viere vstúpiť do takých situácií.

V dobe križiakov si kresťania vrývali na ramená a na prsia znamenie kríža na znak odhodlania vyhubiť neveriacich, myslieť si, že likvidovaním neveriacich zlikvidujú aj neveru. Nejde mi o to, aby sme súdili, či to bolo správne alebo pomýlené. Chcem len pripomenúť, že je tu doba, ktorá káže poznačiť si srdce týmto symbolom, ak nechceme, aby neveriaci zaplavili a vyhubili nás. Lebo je málo veriť, že mnohí veríme.

Viera dovnútra

Viera, tá pravá, nefalšovaná, to je niečo smerom dovnútra i navonok. To dovnútra je jej prijatie a to navonok jej vyznanie. Nestačí si to len myslieť, nemožno zostať vlažným. Viera nie je len poistka na horšie časy alebo posledné chvíle života, nie je ani len peknou náboženskou tradíciou, či prostriedkom na udržanie pracovnej alebo spoločenskej morálky. Áno, aj to, ale predovšetkým viera dovnútra je dať Bohu úplné právo na svoj život, na všetky oblasti svojho života a počítat' s tým, že to bude pre nás znamenať neraz nepochopenie, možno i zneváženie zo strany ľudí, i tých najbližších.

Viera dovnútra znamená prijať slová listu Hebrejom z desiatej kapitoly, ktorý hovorí:

„My však nepatríme k tým, čo cúvajú na záhubu, ale k tým, čo veria, aby získali život.“ (Hebr 10,39)

Viera znamená necúvať z pozícií Evanjelia, ale tým by som nerád vzbudzoval dojem, že silná, presvedčivá viera je len akýmsi ľudským úsilím.

Viera ako dar

Viera je predovšetkým nesmiernym veľkým Božím darom, v ktorom nám sám Boh dáva poznávať seba, a my máme možnosť naň slobodne odpovedať a ďalej ho rozvíjať; práve skrze rozhodnutia, vychádzajúce z viery i uplatnenie Božích priání v našom živote.

Každá nová situácia, možno i skúška, sa môže pre nás stávať novou príležitosťou vzrásť vo viere i vo svedectve života z viery, vo svedectve, ktoré prinavracia mysle i srdcia ľudí k Bohu. Je to viera v nadprirodzené Božie skutky.

Povzbudivým príkladom zo Starého zákona nám môžu byť traja júdejskí muži, ako o tom píše prorok Daniel: „V tom čase prišli chaldejští muži a žalovali na Židov. Povedali kráľovi Nabuchodonozorovi: „Kráľ, ži naveky. Ty, kráľ, vydal si nariadenie, aby každý človek, ktorý začuje zvuk poľnice, flauty, citary, harfy, lutny, gájd a iných hudobných nástrojov, padol na zem a klaňal sa zlatej soche. Toho však, kto by nepadol na zem a neklaňal by sa, hodia do rozpálenej pece. A sú tu júdejskí muži, ktorých si ustanovil za správcov babyľonskej provincie, Sidrach, Mizach a Abdenago. A tí muži si teba, kráľ, nevážia: nectia si tvojich bohov a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaňajú.“

Vtedy Nabuchodonozor vzkypel zlosťou a tvár sa mu znetvorila pre Sidracha, Mizacha a Abdenaga. Preto rozkázal, aby pec rozpálili sedemkrát viac ako zvyčajne a najsilnejším

„Všetko, čo sa narodilo z Boha, premáha svet. A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera.“

(1 Jn 5, 4)

mužom zo svojho vojska rozkázal, aby Sidracha, Mizacha a Abdenaga zviazali a v ich plášťoch, turbanoch, obuvi a odevu ich hodili doprostred rozpálenej pece. A pretože kráľov rozkaz súril a pec bola veľmi rozpálená, mužov, čo hádzali Sidracha, Mizacha a Abdenaga, plameň ohňa zahubil. Ale traja muži, Sidrach, Mizach a Abdenago, padli poviazaní doprostred rozpálenej pece.

Prechádzali sa uprostred ohňa, chválili Boha a zvelebovali Pána. Vtedy kráľ Nabuchodonozor užasol, rýchle vstal a povedal svojim dvoranom: „Nehodili sme do ohňa troch poviazaných mužov?“ Oni kráľovi odpovedali: „Tak je, kráľ.“ A on povedal: „Ja vidím štyroch mužov bez pút; chodia uprostred ohňa bez ujmy a štvrtý sa výzorom podobá synovi bohov.“ I pristúpil Nabuchodonozor k otvoru rozpálenej pece a povedal: „Sidrach, Mizach a Abdenago, služobníci najvyššieho Boha, vyjdite a poďte sem!“ A Sidrach, Mizach a Abdenago

vyšli hneď z ohňa. Tu sa zhromaždili miestodržiteľia, úradníci, sudcovia a kráľovi radcovia a hľadeli na tých mužov, lebo oheň nemal nijakú moc nad ich telami, ani vlas na hlave sa im nepripálil, ani ich odev sa nezmenil, ani nenapáchli dymom z ohňa. Vtedy Nabuchodonozor vykrikol: „Nech je zvelebený Boh Sidracha, Mizacha a Abdenaga, ktorý poslal svojho anjela a vyslobodil svojich služobníkov, čo v neho dôverovali, prestúpili kráľov rozkaz a obetovali svoje telá, aby nemuseli slúžiť a klaňať sa inému bohu okrem svojho Boha.“ (Dan 3, 8n)

To je viera, ktorá premáha svet. Viera, ktorá mení zmýšľanie ľudí sveta, ktorá mení falošný kult na pravý, ktorá získava autoritu na základe prejavov Božej moci v tých, ktorí uverili životom.

Áno, sme denne v rozličných chvíľach, kedy máme možnosť slúžiť Pánovi vo viere. Aj napriek nepriaznivej mienke, napriek možným ťažkostiam, plynúcim z vyznania viery, sme povolaní vydať svedectvo.

Viera ako čnosť

Viera ako čnosť je súhlas so zjavenou Božou pravdou nie pre jej vnútornú zrozumiteľnosť, ale pre dôveru v toho, ktorý nám ju zjavuje.

Konkrétny a praktický príklad je samotná Eucharistia. Prečo veríme, že je v nej prítomný Kristus?

Nie preto, žeby sa náš rozum dokázal stotožniť s tým, že v tom kúsku chleba, hostii, je naozaj prítomný Kristus, ale preto, že dôverujeme tomu, ktorý to povedal: „Toto je

moje telo...“, teda pre autoritu samého Boha môžeme veriť.

Okrem nášho súhlasu so zjavenými pravdami, čnosť viery smeruje k nášmu úplnému odovzdaniu sa Ježišovi Kristovi a Božej prízretnosti.

Dôverujeme, že Boží plán s nami je ten najlepší, a preto v každej situácii života sa snažíme vo viere ho pochopiť a prijímať, lebo „spravodlivý žije z viery“. (Rim 1,17)

Vždy, keď sa ocitneme v probléme svojej viery, teda v neschopnosti ju vyznať, vždy to v sebe cítime ako dlh voči spravodlivosti. Každé chýbajúce vyznanie viery prežívame ako zradu. Neboli sme voči Bohu spravodliví. Neodovzdali sme mu to, k čomu nás viedol, nabádal, povzbudzoval.

Viera ako odovzdanosť

Odovzdať sa do Božích rúk je vlastne akýmsi teplomerom našej viery. Odovzdať sa do Božích rúk, to nie je len vnútorný úkon, vnútorné rozhodnutie: „Bože, odovzdávam sa ti...“ - to je len začiatok; ale keď príde praktická príležitosť, treba do nej vstúpiť vo viere.

Uvediem príklad o artistovi, kaskadérovi, ktorý si v jednom americkom meste medzi mrakodrapmi natiahol lano a chcel po ňom prechádzať nad hlavami ľudí. Keď vyšiel prvý raz na okraj strechy a videl, že sa už zhromaždilo dosť veľa ľudí, zvedavých, čo sa bude diať, spýtal sa: „Kto verí, že po tomto lane prejdem na druhú stranu s vyvažovacou tyčou?“

Z množstva ľudí, zdvihlo veľmi veľa ruku. Odhodlal sa, vzal si tyč a pomaličky prešiel na druhú stranu. Nasledoval veľký potlesk, pretože všetci videli, že to bolo naozaj niečo úžasné. Po chvíli sa opäť ukázal na okraji strechy mrakodrapu a zavolať dolu: „Kto z vás verí, že prejdem naspäť, teraz bez pomocnej tyče?“ Zdvihlo sa niečo cez päťdesiat rúk. Keď videl, že má podporu, poma-

ličky sa pustil po lane na druhú stranu. Bolo vidieť, že tento kúsok je už náročnejší, balans bol väčší, ale prešiel. Nasledoval ďalší veľký potlesk. Keď sa utíšil, znovu sa objavil na streche, kde skončil, ale tentokrát mal pred sebou fúrik, a vzápätí nasledovala otázka pre ľudí: „Kto z vás, ktorí ste dolu, veríte, že s týmto fúrikom prejdem na druhú stranu po lane?“ Zdvihlo sa asi zo dvadsať rúk. Keď videl, že má medzi ľuďmi podporu, spýtal sa ďalej: „A kto z vás verí, že v ňom na druhú stranu preveziem človeka?“ Z dvadsiatich sa zdvihli už len tri. Posledná otázka znela: „A kto z vás troch si doň sadne?“ Všetky ruky klesli dolu.

Či sa to skutočne niekde stalo neviem, ale ako príklad odzrkadľujúci našu vieru je veľmi priliehavý. Sme rozhodnutí ísť vo viere až do kritických chvíľ, ale keď prídu, vtedy máme tendenciu vzdať sa, prípadne sa nejako poistiť. To, žeby niekto mohol byť prevezený vo „fúriku“, to verím, ale nesadnem si doň ja, mňa z toho vynechajte. Nedostatok viery je vlastne strach o seba. Vo viere sa odovzdať do Božích rúk znamená nebáť sa o seba. Lebo viera je odvaha prameniaca z bezhraničnej dôvery. „Bože, som v твоjich rukách, úplne, bez podmienok.“

Byť odovzdaný do rúk Božích, nie je pasívny postoj k životu, práve naopak. Čím je naša odovzdanosť väčšia, tým skôr a lepšie môžeme chápať Božie úmysly a aktívne ich naplňovať. Veriaci človek aj v ťažších chvíľach sa usiluje ostať slobodný a pokojný, opakujúc si so svätým Pavlom: „Viem, komu som uveril a som si istý.“ (2 Tim 1,12)

Príklad Kanaánčanky

Teraz uvediem iný príklad z Evanjelia, ktorý dopĺňa túto tému.

Je to udalosť Kanaánčanky, ktorá prišla prosiť Ježiša o uzdravenie svojej dcéry, trápejnej zlým duchom (Mt 15,21-28).

Nemohla si robiť nádeje, a predsa v zásadnej skúške sa celá vrhla do boja, aby Ježiš urobil to, čo žiada. Volá na Ježiša: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov!“ Slová „Pane, syn Dávidov“, pochádzajú z úst pohanky..., ale ona vlastne vyznáva mesiášsky pôvod, ona vyznáva, že Ježiš je Boží Syn. Pohanka verí, že ten, koho má pred sebou, je Boží Syn.

Slová „zmiluj sa nado mnou“ - a pritom prišla prosiť za svoju dcéru, sú vyjadrením hlbokkej vnútornej jednoty s tou, ktorú miluje, s vlastnou dcérou. Problém, za ktorý prišla prosiť, totiž považuje nielen za problém dcéry, ale aj za svoj vlastný. Bytostne sa s ňou zjednotila. „Zmiluj sa nado mnou.“

To je prvý podnet, ktorý by som chcel zdôrazniť aj v súvislosti s charizmou viery. Pokiaľ vo viere o niečo prosíme Pána, aj keď sú to iní ľudia, sme povolaní sa s nimi vnútorne stotožniť v ich záležitostiach. Nemôžeme dobre vo viere prosiť za niekoho, akoby sa nás to netýkalo. Prosť za niekoho znamená byť s ním zjednotený.

Ježiš si však ženu nevšíma, ide ďalej akoby sa nič nedialo. Ale ona sa nevzdáva a kričí za nimi. Apoštoli ho upozorňujú: „Pane, pozri ako kričí za nami.“ Bolo im nepríjemné počúvať krik tejto ženy, ktorá prosila o pomoc, avšak Ježiš je ten, ktorý určuje hranice. „Som poslaný len k ovciam strateným z domu Izraela.“ Kanaánčanka sa mohla uraziť a útočiť na Ježiša: „Si taký slabý, že nevieš prejsť za hranice ľudského sebestva. Nemôžeš spraviť výnimku, veď toľkokrát si ju už urobil! Iným si pomohol...“ Žena z Evanjelia bola iná, v pokore sa sklonila, neurazila sa, verila v Božie milosrdenstvo. Akoby hovorila: „Viem, že ma skúšaš. Poznám tvoje činy, viem, že ma neodmietneš.“

Ale Ježiš ju znova odmieta, zdá sa, že najviac urážlivým spôsobom. „Nie je dobré vziať chlieb deťom a dať ho šteňatám.“

Mohla sa nahnevať, zatrpknúť..., a predsa zápas s Bohom vrcholí. Viera Kanaánčanky

bola pokorná, prejavuje dokonca zmysel pre humor: „Áno, Pane, ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov.“ „Žena, veľká je tvoja viera...!“ Ježišova reakcia vyjadruje Božiu radosť z pokornej a bezhraničnej dôvery ľudí v Božiu moc a lásku. Boh je rád, keď je premožený svojimi deťmi, ktoré mu dôverujú aj vtedy, keď pred nimi „zakrýva“ svoju Božskú všemohúcnosť.

Viera je pevnosť, prameniaca z pokory, ktorá sa nedá odradiť, aj keď navonok sa zdá, žeby bolo lepšie sa vzdať. Pán Boh nám vždy nejakým spôsobom vychádza v ústrety a odpovedá nám. Čnosť viery sme dostali ako dar vo sviatosti krstu, a v živote ju môžeme rozvinúť do rôznej veľkosti.

Viera ako charizma

Charizmu viery môže prijať kresťan pod vplyvom toho istého Ducha ako jeho zosilnený dar či schopnosť veriť v to, čo zatiaľ nevidíme. Dostávajú ho ľudia za zvláštnych okolností na zavŕšenie Božieho diela. Je to akési vnútorné ubezpečenie zo strany Božej, bez tieňa pochybnosti. Tým sa dostávame k vysvetleniu, čo je vlastne charizma.

Viera vo všeobecnosti je prijatý Boží dar, pomocou ktorého môžeme veriť v Boha, môžeme veriť v Evanjelium, môžeme veriť v Cirkev, môžeme veriť vo večný život, môžeme veriť v spásu duše. Sv. Cyril Jeruzalemský o tom hovorí nasledovne: „Viera v prvom význame je to, čo súvisí s učením, čo obsahuje výstup duše k nejakej pravde a jej súhlas s ňou. Súvisí s duševným osohom, ako hovorí Pán: „Kto počúva moje slová a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život.“

V druhom význame je to viera, ktorú udeľuje Duch na spôsob milosti. Nie je len náuková, ale aj spôsobuje veci, ktoré presahujú ľudské sily. Lebo kto bude mať takúto vieru, povie tomuto vrchu: „Prejdi odtiaľto ta! A prejde.“ Keď to niekto povie s vierou, keď uverí, že sa to stane, a nezapochybuje vo svojom srdci,

vtedy dostáva túto milosť.“ (Brev. streda 31. týž.)

Charizma viery je zosilnený prejav Ducha, ktorý nám dáva možnosť v danej chvíli pod jeho vplyvom hovoriť slová, konať skutky, vidieť životnú situáciu, akoby sa už stala. Napríklad, istá osoba v určitej situácii dostáva nadprirodzenú schopnosť jasne vidieť, že Boh zjaví svoju moc a svoju dobrotu mimoriadnym znamením. Inými slovami, človek poznáva v sebe s veľkou istotou, že Pán so svojou mocou je tu, aby vykonal svoje dielo, hoci navonok sa zatiaľ nič nepozoruje, nič nedeje.

Charizma viery je akési vnútorné svetlo istoty, prijaté vo viere, ktoré človeka vedie k následnému konaniu aj napriek tomu, že navonok nič tomu nenasvedčuje. Akoby videl uskutočnené to, čo ešte nie je. Vplyv charizmy spôsobuje, že prijímateľ nielen verí, že Boh môže niečo uskutočniť, ale verí, že to uskutoční, a podľa toho koná.

Uvádzať sme si príklad Samuela, ktorý vo viere prikazuje kuchárovi pripraviť porciu jedla pre host'a na druhý deň. Poznáme zápas Eliáša na vrchu Karmel s falošnými prorokmi, ako vo viere zvoláva oheň z neba na obeť. S vierou prešiel Izrael Červeným morom po suchej zemi na druhý breh. S vierou povedal Peter ochrnutému: „Vstaň a chod!“

Charizma viery a nádej

Pri ďalšom objasňovaní, čo je charizma viery, musíme jasne vedieť, že to nie je nádej. Často sa môže zdať, že naša prosba k Pánovi ostať nevypočutá nielen preto, že to nie je Božia vôľa, ale aj preto, že to nie je v súlade s Božou vôľou, že neveríme, ale dúfame, že nás Boh vyslyší. A predsa Pán Ježiš nám prisľúbil, že ten, kto uverí, bude vypočutý, nie ten, kto dúfa.

Viera znamená teraz.

Ak niekto povie: „Verím, že budem uzdravený“, to je viac nádej než viera. Nádej sa spája s budúcnosťou, vyjadruje sa

v budúcom čase. Viera

ra povie: „dostanem teraz, teraz mám“.

Pán Ježiš hovorí:

„Verte, že všetko, o čo v

modlitbe prosíte, ste už dosta-

li, a budete to mať.“(Mk 11,24) Nepovedal: „dúfajte, že ste dostali“, ale „verte, že ste už dostali“. Ak teraz túžiš po uzdravení alebo naplnení Duchom Svätým, tým si otváraš srdce viery, v ktorom Boh bude konať teraz, pretože „teraz“ je pre teba milostivý čas, teraz je pre teba deň spásy, a to je vzácné.

Pri našich modlitbách narážame práve na túto prekážku, neveríme, že budeme uzdravení, neveríme, že budeme vypočutí, ale dúfame. Ak aj poviem, že verím, že sa to jedného dňa stane, stále je to viac nádej, než viera. Parazitista nemôže mať všetky istoty v rukách, keď má zoskočiť z lietadla. V okamihu, keď „vyskočí“ dvierkami, má len vieru, že sa mu otvorí padák. Niečo podobné je potrebné pre „skok“ do Božieho náručia, do Božieho prísľubu. „Viera je základom... Viera je...“ Znamená prítomnosť, nie budúcnosť. Ak to nie je teraz, ak teraz neverím, ťažko môžem hovoriť o účinnosti svojej viery. V našich modlitbách je potrebné vieru preniesť do správneho času, do prítomnosti! Pri spoločnej modlitbe pritom nezabúdajme tiež na význam jednomyselnosti. (Mt 18,19-20)

Viera ako čin

Keď Pán Ježiš navštívil Nazaret „...nemohol tam urobiť nijaký zázrak, iba vložением rúk uzdravil niekoľko chorých. A čudoval sa ich nevere.“(Mk 6,5-6)

Viera je čin. „Veru, hovorím vám: Ak budete mať vieru a nebudete pochybovať, urobíte nielen to, čo sa stalo s figovníkom, ale keby ste

aj tomuto vrchu povedali: Zdvihni sa a hod' sa do mora, stane sa to.“(Mt 21,21) Potrebné je konať tak, ako verím - aktuálna viera je charizma.

„Ale toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému ako chce.“

(1 Kor 12,11)

Mladý muž už šesťnásť mesiacov ležal ochrnutý od pol pásu nadol a veril, že raz Pán Boh vyslyší jeho modlitbu a

bude uzdravený. Ale uzdravenie

neprichádzalo. Až raz si predstavil pri sebe živého Pána Ježiša, ktorý mu hovoril: „Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali...“ Až teraz zbadal, akú vieru potrebuje k uzdraveniu. Naraz veľmi vzrušený sa začal modliť: „Pane Ježišu ja ti verím, ja ti verím, že si ma uzdravil, verím, že som zdravý.“ „Verím, že moje srdce bije pravidelne, musím veriť, že ochrnutie pominulo aj keď vonkajšie znaky ukazujú, že som stále ochrnutý. Predtým som chcel najprv dostať uzdravenie a potom mu uveriť, ale keď potom už nie je potrebné veriť, potom to už viem. Tu som našiel chybu predchádzajúcich mesiacov, tam som len dúfal, a nie veril v uzdravenie. Teraz som zdvihol ruky a ďakoval som Pánu Ježišovi, že som uzdravený. Ďakoval som mu možno desať minút, ale skoro v tej chvíli začal diabol s pokušením. Vedel som, že je to diabol, lebo všetky pochybnosti vo viere pochádzajú od neho. Nahováral mi, že nie som uzdravený: „Stačí, keď budeš počúvať svoje srdce a uvidíš, že bije ako predtým.“ Chcel som rukou počúvať jeho tlkot, ako som to mal vo zvyku, ale včas som sa zastavil a rozhodne som povedal: „Nie.“ Musíš veriť, že si uzdravený. Znovu som ďakoval Pánovi a pokušenie sa na chvíľu stratilo. Ale potom sa znovu ozvalo. „Ak si zdravý, tak vstaň z postele, keď zdravý človek neleží v posteli.“ „Verím ti Pane Ježišu, že som zdravý, ale veriť znamená urobiť krok.“ Navonok som vyzeral akoby mi bolo lepšie. Od pásu dole som nič necítil, bol som ochrnutý. Posadil som sa, dve drevené nohy mi padli

na podlahu, necítil som ich, len videl. Diabol stále viac útočil: „Nie si zdravý, to si len nahováraš, si blázon, že tomu veríš.“ Prestal som diabla počúvať, ignoroval som ho. Držal som sa rukami posteľe. Vtom som znovu vo viere v Božie slovo d'akoval a slávnostne som prehľasil v prítomnosti všetkých svätých i diabla, že som uzdravený. Verím tomu, verím. Vtom som pocítil od temena hlavy, akoby mi niekto lial teplý med na hlavu a prúdilo to až dole. Zrazu som začal cítiť veľkú bolesť v nohách, až po končeky prstov. Keď človek necíti tak dlho nič, je aj bolesť dobrý pocit. Potom to všetko prestalo a cítil som, že je všetko v poriadku, som úplne zdravý. Tak som sa naučil zásadu viery.“

Viera nie je mechanika

Rád by som pripomenul, že takto prežívaný postoj viery, ako to bolo vidieť v uvedenom príklade, je Božím darom. Pri zlom pochopení by sa mohlo stať, že viera sa zníži len na duchovnú mechaniku. Je to tak vtedy, keď prestáva byť závislá na Božej inšpirácii, na Božích impulzoch, na Božom dare, ale stáva sa z nej akési mocné osobné vlastníctvo, ktoré v určitých zákonitostiach môžem kedykoľvek použiť na dosiahnutie svojich cieľov. Nesmieme zabúdať, že do každej našej situácie vstupuje Boh svojim originálnym spôsobom, a jedine pod vplyvom Božieho Ducha je preto možné povedať: „V mene Ježiša Nazaretského vstaň a chod“ alebo „Pane Ježišu, ja ti

verím, že si ma uzdravil“, ako sme to čítali v uvedenom príklade.

Pri každej, s vierou prežívanej modlitbe, je dôležité najprv spoznávať a rozlišovať Božiu vôľu. Nech živá viera preniká každú našu modlitbu i každú chvíľu nášho života, aby sme mohli patriť medzi učeníkov svojho Majstra, ktorí urobili všetko, čo boli povinní urobiť na slávu Božiu!

Spomínam si na udalosť, kedy sme sa v kruhu bratského spoločenstva troch spolubratov, pripravujúcich sa na kňazstvo, museli s jedným rozlúčiť, pretože bol povolaný na základnú vojenskú službu. Onedlho po jeho odchode, bolo nám ľúto za vzácnym modlitbovým spoločenstvom, ktoré sme spolu prežívali. Raz večer, počas pravidelnej spoločnej modlitby, dostal jeden z nás hlbokú vnútornú istotu o tom, že náš brat, hoci je len dva týždne na vojne, nás príde navštíviť. V modlitbe povedal s hlbokým presvedčením: „Bože, d'akujem ti, že nám posielaš nášho brata, ktorý nás príde navštíviť.“ Modliaci sa spolubrat vyjadril po modlitbe istú pochybnosť, že v tej chvíli nedokázal byť jednomyseľne do modlitby zapojený. Večer nasledujúceho dňa pri modlitbe prišla opäť tá istá výzva, aby poďakoval za príchod brata z vojny. Len čo to dopovedal, otvorili sa dvere a vo dverách hlásil po vojensky svoj príchod náš spolubrat. Veľmi sme sa z toho tešili, a dnes vidím, že to bol jeden z prvých prejavov charizmy viery, ktorým nás Boží Duch obdaril.

Charizma viery je to, čo premáha svet, to, čo prinavracia duše k Bohu. Charizma viery nie je charizmou pre oslávenie nás, ale pre oslávenie Boha.

Charizma viery, podobne ako predchádzajúce charizmy, je opäť úzko spojená s ostatnými, pričom svojím obsahom i poslaním vážne vstupuje do celého diela Božieho Ducha.

V uvedených konkrétnych skutkoch môžeme hľadať dôvody, prečo je charizma viery radená medzi charizmy konania. Ona podnecuje tých, čo uverili, k takým krokom, ktoré by bez nej neboli schopní urobiť. Sú to kroky, vedúce v ústrety Božej milosti a k prejavom Božej slávy medzi nami.

Peter Brodek

RADOŠŤ - PREJAV LÁSKAVOSTI

Čo nám naposledy urobilo radosť? Čo nás skutočne potešilo? Je toho veľa, málo alebo vôbec nič? Sme šťastní?

Na začiatku nového roka si výtvarníci posielajú malé umelecké dielka ako prania a pozdravy na nový rok. Jeden fotograf poslal svojim priateľom zaujímavú fotografiu. Bol na nej malý chlapec, ktorého chceli odfoťiť s úsmevom. Malému však práve do smiechu nebolo, a tak mu niekto prstami natiahol ústa do smiešnej grimasy - „akože úsmevu“.

Tomu sa hovorí úsmev za každú cenu. Nejde o pravú radosť. Vyznieva to komicky, až absurdne. Lenže človek potrebuje v živote prežívať pocit šťastia. Kde ho získať?

V Písme môžeme nájsť text proroka Izaiáša, v ktorom sa píše - Ja som ten, čo vás poteší. Ježiš tiež hovoril veľa o radošti a svojim učeníkom dal silný prísľub: „A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby s vami zostal naveky – Ducha pravdy.“ (Jn 14, 16)

Prečo evanjelista Ján píše o Duchu ako o Tešiteľovi? Mal na to silný dôvod. V Skutkoch apoštolov sa píše: „A Cirkev mala pokoj..., upevňovala sa, žila v bázni pred Pánom a rástla v úteche Svätého Ducha.“ (Sk 9, 31) Spoločenstvo kresťanov malo skúsenosť so silou Ducha Svätého a Ján medzi nich patrila. On precítil útechu Ducha ako zážitok novej radošti. Nehral sa so slovíčkami, len opísal to, čo zažil.

Pôsobenie Ducha Svätého - Tešiteľa, ktorý dáva radosť.

Duch Svätý je ten, ktorý koná, nie je to len energia, fluidum, ale skutočná osoba. Sv. Bazil hovorí – Ježiš bol nerozlučným druhom Ducha

Svätého už za pozemského života. Preto platí, že ak všetko najkrajšie, najmilšie, najpotešujúcejšie môžeme nájsť v druhej osobe, o čo skôr to nájdeme v osobe Tešiteľa! Ak uveríme a uvedomíme si, že Duch Svätý je ten, ktorý môže a chce naplniť môj život radosťou, môžeme zažiť niečo úplne nové. Presne to, čo viedlo apoštola Jána, plného nových zážitkov a dojmov, z Ducha povedať – On je Tešiteľ.

Tu však ešte nič nekončí. Apoštol Pavol napísal – „On nás potešuje v každom našom súžení, aby sme mohli aj my potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou Boh potešuje nás“ (2 Kor 1, 4). Táto Pavlova výzva je pre nás istým znamením. Prijatie Ducha Svätého ako Tešiteľa nepotrebujeme len pre svoje príjemné pocity, pre svoju útechu, ale preto, aby sme dokázali aj my potešovať. Zadarmo sme dostali, zadarmo máme dávať!

Sv. František sa modlil – aby som nehľadal útechu, ale utešoval, aby som netúžil po pochopení, ale chápal, aby som netúžil po láske, ale miloval. Byť útechou pre druhých, to nie je postoj lacných rečí, ale pravá útecha vychádza zo služby a lásky, ktorá má byť v našich srdciach rozliata skrze Ducha Svätého. Pre toto túžme po Tešiteľovi!

Juraj Pluta

Skôr než začneme hovoriť o Duchu Svätom, bolo by dobré snažiť sa pochopiť, čo znamená Obnova v Duchu Svätom. Po 2. vatikánskom koncile bolo mnoho vecí v živote Cirkvi obnovených (liturgia, pastoračná starostlivosť, kanonické právo, rehoľné konštitúcie včítane rehoľných rúch). Určite sú všetky tieto veci dôležité, ale postihujú iba vonkajšok a beda nám, ak máme pocit, že tu naša úloha končí, pretože Bohu nezáleží ani na štruktúrach, ani na organizácii, ale na ľudských dušiach.

Svätý Ambróz píše: „Je dielom ľudských duší, že je Cirkev krásna,“ a preto je úlohou ľudských duší, aby samy usilovali o to byť krásne.

Obnova je obnovou, v ktorej hlavným autorom je Boh, nie človek. „Ja, nie ty,“ hovorí Pán, „tvorím všetko nové.“ (porov. Zj 21, 5) „Môj Duch - a len On - môže obnoviť tvár zeme.“ (porov. Ž 104, 30) Z náboženského hľadiska máme sklon pozerat' sa na veci z ptolemaiovského pohľadu: základom sú naše snahy, organizovanie, výkon, reformy, dobrá vôľa - v strede stojí naša zem, ktorú Boh prichádza podporiť a korunuje ju svojou milosťou a naším úsilím.

Krst v Duchu Svätom

Bohu patrí moc

Musíme - a teraz je to výkrik Slova - „vrátiť moc späť Bohu“ (porov. Ž 68, 35), pretože „Bohu parí moc“ (Ž 62, 12). Príliš dlho sme sa snažili pre seba Božiu moc získať tým, že sme sa chovali, akoby patrila nám a akoby na nás záležalo, ako ju budeme užívať. Tu musíme celkom zmeniť svoju perspektívu, to znamená jednoducho priznať, že nemôžeme bez Ducha Svätého urobiť vôbec nič, dokonca ani prehlásiť, že Ježiš je Pán. (porov. 1 Kor 12, 3)

Krst v Duchu nie je sviatosťou, ale ku sviatosti - lepšie povedané ku sviatostiam - sa vzťahuje. Krst v Duchu znovu prebúda do života kresťanskú iniciáciu. (Kresťanskú iniciáciu - rozumieme uvedenie človeka do plného spoločenstva Cirkvi sviatosťami krstu, birmovania a eucharistie - pozn. red.) V prvom rade sa vzťahuje ku sviatosti krstu. Angličtina pre túto sviatosť priamo používa pomenovanie „krst v Duchu“. Veríme, že krst v Duchu znovu oživuje a aktivuje náš krst. Aby sme pochopili, prečo sviatosť, ktorú sme prijali často skoro po narodení, môže prísť tak náhle k obnove a prečo z nej môžeme prijať toľko svetla a energie, je potrebné pozrieť sa

blížšie na teológiu sviatostí. Katolícka teológia pozná koncept o platne udelených, ale neúčinných sviatostiach.

Účinnosť sviatosti

Sviatosť je neúčinná, pokiaľ ovocie, ktoré má niesť, je blokované. Krajným prípadom je prijatie sviatosti (manželstva, kňazstva) v stave smrteľného hriechu. Za týchto okolností, pokiaľ nie je prekážka hriechu odstránená pokáním, nepôsobí sviatosť žiadnu milosť. Ak príde k pokániu, sviatosť sa oživí vďaka nezmazateľnému znameniu a neodvolateľnosti Božieho daru: „Ak sme neverní, Boh zostáva verný, lebo nemôže zaprieť sám seba.“ (2Tim 2, 13)

Čo je v prípade krstu príčinou toho, že ovocie krstu zostáva bez účinku? Sviatosti nie sú magické rituály, pôsobiace mechanicky bez spoluúčasti človeka, bez jeho odpovede. Ich účinok je ovocím spolupráce Božej a ľudskej slobody (v otázke milosti ide o milosť Kristovu a Ducha Svätého); tiež svätý Augustín povedal: „Ten, ktorý ťa bez tvojej spolupráce stvoril, ťa bez tvojej spolupráce nespasí.“ Opus operatum krstu - menovite Božia strán-

ka alebo milosť, má niekoľko hľadísk: odpustenie hriechov, dar teologických cností viery, nádeje a lásky (tie sú zasiate v podobe semena), Božie synovstvo - to všetko je dávane skrz účinné pôsobenie Ducha Svätého.

Ale v čom spočíva opus operantis krstu - menovite stránka ľudská? Spočíva vo viere! „Kto uverí a prijme krst, bude spasený.“ (M16, 16) Popri krste je tu preto ešte iný prvok: viera človeka. „Tým, ktorí ho prijali, a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi.“ (Jn1, 12) Krst je Božia pečať ľudskej viery. „V ňom bola i vám, keď ste počuli slovo pravdy, evanjelium o svojom spasení, a uverili mu, vtlačená pečať (myslené samozrejme v krsťte) zasľúbeného Ducha Svätého.“ (Ef 1, 13)

V prvotnej Cirkvi bol krst mocnou udalosťou tak bohatou na milosť, že nebolo normálne potrebné nového vylitia Ducha, ako ho poznáme dnes. Krst bol udeľovaný dospelým, ktorí sa obrátili z pohanstva, boli ako sa patrí vyučení a pripravení, aby pri krste učinili vyznanie viery ako slobodnú a zrelú voľbu. Stačí čítať mystagogickú kresťanskú katechézu, pripisovanú

Cyriľovi Jeruzalemskému, aby sme pochopili hĺbku viery, do ktorej boli čakatelia krstu uvádzaní. V zásade boli ku krstu dovedení skrze skutočné, pravdivé obrátenie, preto im bol skutočným obmytím, osobnou obnovou a znovuzrozením v Duchu Svätom.

Aby sa Božia milosť a ľudská odpoveď stretli súčasne

Priaznivou okolnosťou, vďaka ktorej sa krst v počiatkoch Cirkvi prejavoval s takou

mocou, bola skutočnosť, že sa Božia milosť i ľudská odpoveď stretli súčasne, dokonale v jedinom okamžiku. Teraz je tento časový súlad porušený. Krstené sú väčšinou nemluvňatá a vymizlo tým hľadisko slobodného osobného rozhodnutia, ktoré sa nahradzuje vyznaním viery rodičov a kmotrov. Pokiaľ potom dieťa vyrastalo v úplnom kresťanskom prostredí, viera mala predpoklady k rastu, i keď bol pomalší. To však nezodpovedá dnešnej situácii. Dnes je duchovné prostredie dokonca horšie, než v stredoveku. Nepraje rastu detskej viery. Kresťanský život síce existuje, ale je skôr výnimkou než pravidlom.

V tejto situácii len výnimočne dochádza k tomu, že by pokrstený človek dospel až na úro-

veň vyznania v Duchu Svätom: „Ježiš je Pán.“ Pokiaľ sa však človek k tomuto bodu nedostane, všetko ostatné je v jeho kresťanskom živote mimo a nezrele: zázraky sa viac už nedejú a my zakúšame to, čo Ježiš v Nazarete: „Neučinil mnoho mocných činov pre ich neveru.“ (Mt 13, 58) Cítim, že práve tu spočíva význam krsťtu v Duchu Svätom. Je Božou odpoveďou

na tento chybný postoj, ktorý sa objavil v kresťanskom živote v súvislosti so sviatostným krstom.

Biskupi sú znepokojení skutočnosťou, že boli v priebehu posledných rokov udeľované kresťanské sviatosti (najmä krst) ľuďom, ktorí ich milosti v živote nevyužívajú. Následne bolo dokonca navrhnuté, aby krst nebol udeľovaný dieťaťu tam, kde nie je aspoň minimálna záruka, že bude vieru uchovávať a raz ju oceniť. Ježiš sám hovorí, že človek nemá hádzať

perly sviniam - a krst je perla, pretože je to ovocie Kristovej krvi. Zdá sa, že Boh sa o celú problematiku zaujímal ešte skôr než Cirkev a podnietil vznik rôznych hnutí, zameraných na obnovu iniciačných sviatostí v dospelosti. Charizmatická obnova je nepochybne jedným z nich a v nej teda i podstatná milosť spojená s krstom v Duchu Svätom a všetkým, čo mu predchádza.

**Bohu pôsobí radosť
dnes obnovovať svoju Cirkev.**

Boží dar je odblokovaný

Účinnosť a oživenie krstu spočíva v tom, že človek konečne prispeje svojím dielom: rozhodne sa pre vieru, pripraví sa v pokání, ktoré Bohu umožní oslobodiť ho a uvoľniť silu už prijatého krstu. Je to ako stlačenie vypínača: luster sa rozžiari. Boží dar je konečne odblokovaný, Duch môže prúdiť ako vôňa do kresťanského života. Ako dodatočné obnovenie Božej milosti, získanej v krste, je krst v Duchu potvrdením v detstve prijatej sviatosti a naše rozvážne ÁNO k viere, jej ovociu a záväzkom.

Podobne je tomu i pri birmovaní. To je sviatosť rozvíjajúca sa, utvrdzujúca a dovŕšujúca pôsobenie krstu. Plodom tejto sviatosti je túžba po hlbšom zapojení sa do apoštolskej a misijnej služby Cirkvi, inak tiež obvyklý znak tých, ktorí prijali krst v Duchu. Títo ľudia pociťujú väčšiu túžbu spolupracovať na budovaní Cirkvi, zapojiť sa do rôznych laických i kňazských služieb, životom dosvedčovať Krista a znovu oživiť udalosť Turíc, ktorá je prítomná vo sviatosti birmovania.

Krst v Duchu nie je jedinou príležitosťou, kedy možno obnoviť iniciačnú sviatosť. Je tu obnova krstného sľubu ako súčasť liturgie veľkonočnej vigílie, ďalej duchovné cvičenia a rehoľné sľuby, niekedy tiež nazývané

„druhým krstom“. Na úrovni sviatostí tomu zodpovedá birmovanie. I v životoch svätcov možno vystopovať skutočnosť spontánneho vyliatia Ducha Svätého, najmä v dobe ich obrátenia. Krst v Duchu je tu však pre všetkých, malých i veľkých, nie je vyhradený iba tým, ktorí prešli ignaciánske duchovné cvičenia či zložili rehoľné sľuby.

Odkiaľ sa berie tá mimoriadna sila, ktorú pri krste v Duchu Svätom zakúšame? To, o čom tu hovoríme totiž nie je obyčajná teória, ale niečo, s čím sme sami prežili skúsenosť. Preto so svätým Jánom môžeme povedať: „...čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme pozerali a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme, ...aby ste sa spolu s nami podieľali na spoločenstve.“ (1Jn 1, 1 - 3) Odpoveď na otázku teda hľadáme v Božej vôli. Bohu pôsobí radosť dnes obnovovať svoju Cirkev, a to je dostatočná odpoveď. Biblia zaznamenáva udalosti, ktoré predchádzajú dnešnému krstu v Duchu. (napr. Sk 8, 14 - 17) „Keď apoštoli v Jeruzaleme počuli, že v Samárii prijali Božie slovo, poslali k nim Petra a Jána. Oni tam prišli a modlili sa za nich, aby tiež im bol daný Duch Svätý, lebo ešte na nikoho z nich nezostúpil; boli len pokrstení v mene Pána Ježiša. Peter a Ján teda na nich vložili ruky a oni prijali Ducha Svätého.“ Tieto biblické miesta, zriedkavé a nejasné čo do významu, však ešte nie sú dostatočným vysvetlením sily a hĺbky súčasného vyliatia Ducha Svätého. Vysvetlenie je potrebné hľadať iba v Božom pláne. Tu by sme mohli parafrázovať známy výrok apoštola Pavla: „Pretože kresťania neboli schopní s všetkou svojou organizovanosťou ďalej prenášať moc Ducha, zaľúbilo sa Bohu obnoviť veriacich bláznovstvom vyliatia Ducha. Teológovia sa ženú za vysvetlením, zodpovední

Ľudia sa snažia o umiernenosť, avšak prosté duše sa rukami dotýkajú pri krste v Duchu Kristovej moci.“ (porov. 1Kor 1, 21 - 24)

My ľudia, najmä ľudia Cirkvi, máme sklon obmedzovať Boha v jeho slobode: prajeme si, aby užíval len nami pripúšťané šablóny (tzv. kanály Božej milosti) a pritom zabúdame, že Boh je dravý prúd, derúci sa vpred vlastnými cestami, že Duch vanie, kadiaľ chce a ako chce. (Tu má učenie Cirkvi dôležitú úlohu rozlišovať, čo skutočne z Božieho Ducha vychádza.)

V čom teda spočíva krst v Duchu a ako pôsobí?

Súčastosťou vyliatia je tajomná a skrytá stránka Božieho pôsobenia, v ktorom sa On sám sprítomňuje tak, ako chce. Jeho jednanie je celkom odlišné od nášho, lebo On sám pozná naše vnútro i spôsob, ako pozdvihnúť jedinečnosť ľudskej osobnosti. Je tu tiež stránka vonkajšieho spoločenstva, tá istá pre každého, utvorená ako znamenie, podobne ako u sviatosti. Táto viditeľná časť zahŕňa predovšetkým tri veci: bratskú lásku, vkladanie rúk a modlitbu. Tieto prvky sú nesviatostné, avšak cirkevné.

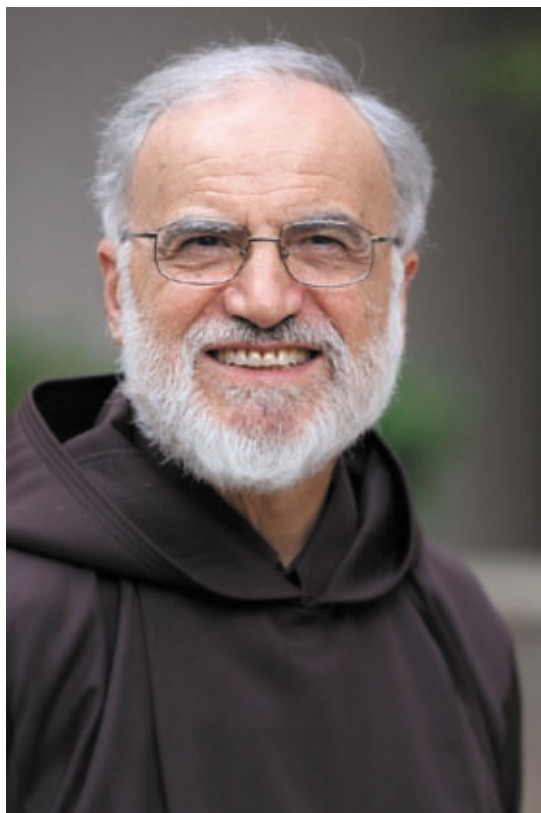
Odkiaľ sa berie milosť, ktorú zakúšame pri krste v Duchu Svätom? Z ľudí okolo nás? Nie! Z človeka prijímajúceho krst? Nie! Prichádza od Boha! My môžeme iba povedať, že milosť súvisí s krstom, pretože Boh jedná vždy s vernosťou, v harmónii a nie je v ňom rozpor. Ctí zasľúbenia a ustanovenia Kristove. Jedno však je isté. Nie sú to moji bratia, kto predávajú Svätého Ducha, ale oni vzývajú Ducha, aby na brata zostúpil. Žiadny človek nie je schopný udeliť Ducha Svätého, pretože nikto Ducha

Svätého nevlastní. Iba Ježiš môže dať Ducha. Ľudia Ducha vlastniť nemôžu - avšak opačne - ľudia môžu byť vlastníctvom Ducha Svätého. Vzhľadom k tejto milosti môžeme hovoriť o novom príchode Ducha Svätého a o novom zoslaní

od Otca skrze Ježiša Krista, či o novom pomazaní, ktoré odpovedá novému poriadku milosti.

o. Raniero Cantalamessa
prevzaté z www.cho.cz

**Nemôžeme vlastniť Ducha Svätého,
ale môžeme byť vlastníctvom
Ducha Svätého.**

Raniero Cantalamessa

sa narodil v Talianskom Ascoli Piceno 22. júla 1934. Za kňaza bol vysvätený v roku 1958. Má doktoráty z teológie a literatúry.

PROSTREDNÍCTVOM SVIATOSTI POKÁNIA ZOMIERAME A VSTÁVAME S KRISTOM

Pri veľkonočnej svätej spovedi som dostala ako úkon kajúcnosti urobiť z lásky k Pánu Ježišovi dobrý skutok blížnemu.

Krátko po sv. spovedi som sa stretla s našou známou farníčkou, ktorá bola smutná. Opýtala som sa, či sa jej niečo stalo. Odpovedala, že manžel je hospitalizovaný v nemocnici v ťažkom stave. Keď som prišla domov, uvedomila som si, že treba konať, urobiť všetko pre spásu jeho duše. Telefonicky som sa jej opýtala, na ktorom oddelení leží a či bol zaopatrený. Povedala mi oddelenie a číslo izby a tiež, že sa pokúsila zavolať mu kňaza, ale on nesúhlasil.

Po získaní týchto informácií som zavolať pátrov, ktorí majú službu v nemocnici. Dala som im potrebné informácie a jeden z nich mi sľúbil, že urobia, čo sa dá. Zapálila som sviečku a modlila som sa na tento úmysel, vrátane korunky k Božiemu milosrdenstvu o 15.00 hod.. Po sv. omši a krížovej ceste, ktoré som obetovala na tento úmysel, som asi o 20.00 hod zavolať pátra, ktorého som prosila o túto službu lásky. Povedal mi, že ho zaopatril kolega, a že on sa tiež modlil za spásu jeho duše korunkou k Božiemu milosrdenstvu.

Čo sa odohralo v nemocnici? Keď páter vstúpil do nemocničnej izby, pacient spal. Avšak manželka, ktorá bola pri ňom, poskytla mu potrebné informácie o jeho duchovnom

živote. Pri druhej návšteve pacient komunikoval s pátrom a prijal po dlhých rokoch sviaťtosť zmierenia i sviatosť pomazania chorých. Jeho zdravotný stav sa zlepšil a teraz je už v domácom liečení.

Mám radosť, že v rézii Ducha Svätého a v spolupráci s Božou milosťou som mohla vykonať práve takýto úkon kajúcnosti.

Paula Racková, Bánov

Základom obnovy v Duchu Svätom je odovzdanie života Kristovi, spojené s prosbou o Ducha Svätého, s pripravenosťou byť mu k dispozícii, byť jeho nástrojom. K tomu podstatne patrí aj ochota nechať sa vyzbrojiť „mocou zhora“, Duchom Svätým a jeho charizmami, ako sú uvedené v Prvom liste Korint’anom (1 Kor 12, 8 - 11), na službu pre druhých, „na budovanie Kristovho tela.“ (Porov. Ef 4, 11 - 12 a i.)

Je zaujímavé, že medzi účastníkmi modlitbových skupín Charizmatickej obnovy a seminárov vovedenia a prehĺbenia, ktoré sa konajú v našich farnostiach, sa vždy nájdu aj takí, ktorí zažijú skúsenosť vylitia Svätého Ducha s takmer identickou skúsenosťou Boha ako sv. Terézia Avilská či iní mystici - niet divu, veď je to ten istý, živý Boh, ktorý sa dáva nájsť všetkým, čo ho hľadajú celým srdcom.

Začiatkom sedemdesiatych rokov minulého storočia sa v Nemecku tvorí z charizmatických spoločenstiev malá skupina „pustovníkov a pustovníčiek poklony“, ktorí spoznávajú v sebe výzvu prihovárať sa za ľudí v mestách, na pracoviskách a stáť za nich pred Pánom. Dnes sú známejší ako pustovníci v meste „Wachet und Betet“ - „Bdejte a modlite sa“.

Pred nejakým časom sme mali možnosť zúčastniť sa spoločného stretnutia pustovníkov a sympatizantov tejto cesty v nemeckom mestečku Otzing. Medzi účastníkmi bola aj jedna sestra pustovníčka, žijúca v Rakúsku, ktorá nás pozvala na návštevu do jej „pustovne“.

Toto spoločenstvo pustovníkov Wachet und Betet - „Bdejte a modlite sa“ je veľmi zaujímavé a prítiahľivé, ale i nezvyčajné pre dnešnú dobu. Keď sa totiž povie „pustovník“, človek si hneď predstaví niekde hlboko v horách malú drevenú pustovňu, v ktorej žije človek sám s Bohom. Čo je však výnimočné na týchto pustovníkoch je to, že žijú v mestách medzi ľuďmi. Mnohí majú svoje zamestnania, a predsa žijú pustovňu vo svojom srdci s Pánom. V tichu svojho srdca prežívajú jeho prítomnosť a žijú pre Neho, pre ľudí a ich potreby, ktoré mu za nich predkladajú. Myslia pri Pánovi a s Ním na tých, ktorí to potrebujú a ktorí ani netušia, že títo ľudia zápasia pred Pánom v modlitbe za ich šťastie pozemské i večné. A takto v tichosti srdca prežívajú dobrodružstvo s Pánom. Sú pustovníci, hoci svet o nich nevie. Ich život je naplnený Pánovou prítomnosťou. Žijú plodne bez zbytočných slov a reklám o sebe. Necítia potrebu zviditeľňovať sa a ani to nerobia.

Keď sme sa dopočuli, že žiť v pustovni sa dá aj medzi ľuďmi, veľmi nás to oslovilo. O to viac,

keď sme sa dopyčuli o konkrétnych ľuďoch, ktorí takto žijú. A pretože Pán aj u niektorých z nás vzbudzoval postupne tieto túžby, ba aj konkrétnu snahu skúsiť žiť podobne, rozhodli sme sa odpovedať na pozvanie našej pustovníčky a navštíviť ju. Stalo sa tak v poslednú februárovú sobotu.

Čakala nás a s otvoreným srdcom a srdečným úsmevom nás privítala. Zapôsobila na nás ako človek, ktorý úprimne žije s Pánom v samote a uzobraní, v modlitbe. Rozprávali sme sa, kládli sme jej otázky o tom, čo nás z jej spôsobu života zaujímalo. Jej odpovede boli jednoduché a presvedčivé. Zároveň vyjadrovala, že by sa rada s niekým, kto žije podobne zdieľala z času na čas o skúsenosti. Prešla požehnanou formačnou duchovnou cestou. Už od svojich sedemnástich rokov ju Pán povolával k plnšej službe Bohu a blížnym, k službe stáť pred Božou tvárou v modlitbe príhovoru pre potreby ľudí i sveta.

Mňa najviac oslovila jej jednoduchosť a skromnosť a akási vnútorná harmónia, ktorá z nej vyžarovala navonok. Niečo, čo žije, a zároveň

hlboko ukryté v nej to hovorí aj bez slov. Okrem toho aj to, že veľa času prežíva s Pánom v modlitbe, v adorácii pred Sviatostným Ježišom, ktorého má vo svojej kaplnke v dome, aj obetavo pracuje. Stará sa o postihnutého človeka v dedinke, kde býva, venuje sa deťom, ktoré prichádzajú z farnosti do priestorov jej domu, a tiež hodne času venuje maľovaniu obrazov, písaniu ikon. Veľa sa modlí za Cirkev, biskupov a kňazov.

Keď sa čas nášho stretnutia skončil a my sme sa rozlúčili, po odpovedaní ku dverám sme si odrazu uvedomili, že dvere sa akosi nezvyčajne rýchlo zatvorili. A naše myšlienky sa uberali asi týmto smerom. Áno, akoby chcela povedať: „Môj poklad je v tomto dome. A moje srdce je pri Pánovi. Patrim svetu a jeho potrebám len natoľko, nakoľko to chce môj Pán, s ktorým žijem.“

S vďačným srdcom sme sa vracali domov. V túžbe uskutočniť to, čo aj od nás očakáva Pán, a k čomu nás volá.

Veronika Rafajová

ŠKOLA MODLITBY

Spoločenstvo sv. Michala Archanjela v Košiciach už niekoľko rokov organizuje Školu modlitby v charizmatickom duchu. Spravidla ide o štvordňové stretnutie s Pánom predovšetkým skrze modlitbu chvál a skrze bratov a sestry. Samozrejme, že nechýbajú ani katechézy a zaujímavé dynamiky i zdieľanie sa v malých skupinách.

ŠM I. - Modlitba Otče náš

(Lipovce 2002, Kysak 2004, Borda 2005, Piešťany 2009)

ŠM II. - Prekážky v modlitbe (Kysak 2003)

ŠM III. - Modlitba chvál (Kysak 2004)

ŠM IV. - Slávenie Eucharistie (Mníchovský potok 2006)

ŠM V. - Svätosť zmierenia (Bystrá 2007)

ŠM VI. - Ako sa modliť za uzdravenie (Kysak 2008, Bystrá 2008)

ŠM VII. - Charizmy I. (Kysak 2009, Humenné 2009)

ŠM VIII. - Charizmy II. (Kysak 2010, Bystrá 2011)

lásky jej ponúkol Pán niest' kríž s výzvou: „Teraz ma nasleduj!“ Odpovedala mu: „Áno, Pane, chcem Ťa nasledovať.“

Z lásky k Tomu, ktorého celý život milovala, s pokojom prijala aj ťažkú chorobu, spojenú s veľkým utrpením. Tichá, láskavá, pokorná, chorá, vždy bola ochotná slúžiť svojmu Pánovi, svojej rodine a nám, svojim bratom a sestrám zo spoločenstiev. Ochotne sa modlila za naše úmysly, prinášala obety, trpezlivo znášala utrpenie a šírila Pánov pokoj.

S nádejou uznávame, že dozrela pre Božie kráľovstvo a bude nás môcť i naďalej všetkých sprevádzať svojím príhovorom u Pána.

V spoločenstve viery v nášho Spasiteľa chceme i naďalej s ňou prežívať duchovnú blízkosť.

MUDr. Daniela Krošláková

Smútok zasiahol naše srdcia, keď sme si uvedomili, že nás Adrika 11. 3. 2011 opustila. Tu v tomto pozemskom živote sa už viac nestretieme, nebudeme počuť jej láskavý hlas, nebudeme sa už môcť tešiť z jej prítomnosti. Ale súčasne nás naplnila aj nádej, že sa raduje v našom Pánovi v nebi a oroduje za nás.

Pred pätnástimi rokmi, keď zabsolvovala seminár Obnovy v Duchu Svätom, sme sa stali jednou úžasnou rodinou, v ktorej mala nezastupiteľné miesto. Obdarená viacerými charizmami sama zakrátko viedla spoločenstvo, ktoré neustále rástlo nielen do počtu, ale hlavne do hĺbky. Práve z jej spoločenstva vyrástli viacerí animátori.

Jej túžbou bolo byť úplne k dispozícii Pánovi a neustále plniť jeho vôľu. Keď dostala od Pána vnuknutie úplne sa mu oddať, neustále sa za tento úmysel modlila. Ako dôkaz svojej

Kaplnka Pastoračného centra na Klokočine v Nitre je miestom modlitby pre viaceré spoločenstvá. Z nej prúdi veľa milostí, hlavne obyvateľom sídliska. Jedno zo spoločenstiev vedie pán Anton Hnidka. Modlitba, ktorou začali stredu pred Zeleným štvrtkom, bola veľkým povzbudením pred nadchádzajúcimi Veľkonočnými sviatkami. Po nej nám prítomní členovia spoločenstva, Anton Hnidka, Milan Margetin, Jozef Sklenár, Lýdia Gerová, Drahomíra Veselská a Miroslav Kováč, poskytli rozhovor.

Prinášame prúd živej vody

Anton Hnidka: Naše spoločenstvo vzniklo rozdelením iného spoločenstva. Stretávame sa od roku 1997. Najprv sme sa schádzali v rodinách. Teraz sa stretávame každé dva týždne v stredu v kaplnke Pastoračného centra na Klokočine, občas aj vo farskom kostole. Vedie nás Duch Svätý, on k nám reálne hovorí.

Koľko členov prichádza na stretnutia?

Anton Hnidka: Momentálne je nás sedem. To sú stáli členovia. Okrem nich k nám prichádzajú aj iní ľudia, ktorí sa chcú s nami modliť.

Má spoločenstvo svoju charizmu?

Anton Hnidka: Zmyslom nášho života je poznanie Božieho slova o Samaritánke. Je to pre nás všetkých prameňom čerpania živej vody. Charizmou spoločenstva je, aby sa ľudia mohli nájsť v spoločenstve a je to naša služba pre iných. Potom je to modlitba za ťažko chorých a za zomierajúcich.

Zapája sa spoločenstvo aj do života farnosti Klokočina?

Anton Hnidka: Službou našich bratov je modlitba ruženca, v spoločenstve máme lektorov a organistku. V spoločenstve sú aj pustovníci srdca, svoju pustovňu žijú v srdci. Zmyslom je modlitba a bdenie. Cez pôst mávame krížovú cestu a na Zelený štvrtok niektorým našim členom pán dekan symbolicky umyje nohy ako Pán Ježiš apoštolom.

Anton Hnidka, vedúci spoločenstva.

Čo vám osobne dáva spoločenstvo?

Milan Margetin: Prišiel som sem na Veľkú noc v roku 2004. Tu som spoznával Boha, zisťoval som, že je tu Duch Svätý aj pre mňa. Zistil som, že sú tu dary jazykov a obrazov.

Jozef Sklenár: Je veľmi dobré, že sa modlíme za potreby ľudí, že sú tu charismatické dary, prostredníctvom ktorých spoznáваме, ako sa máme modliť.

Lýdia Gerová: Človek má väčšiu lásku a túžbu po Bohu.

Drahomíra Veselská: Prišla som s pocitom potreby v nesení kríža a cítim, že tu je služba, že spoločné modlitby majú silu.

Miroslav Kováč: Keď sa modlievame za chorých, vidíme ovocie. Duch Svätý nám hovorí o poznaní. Poznanie dáva silu prehlbovať vieru.

Anton Hnidka: Pre mňa je spoločenstvo Boží dar. Sme tu Bohom obdarovaní ľudia jeden pre druhého. Navzájom sa obohacujeme a dáva nám to duchovný rast. Je to zmyslom môjho života a viery. Človek tu objavuje dary a vnútorné nazeranie na Boha skrze spoločenstvo.

Ivan Balla

Spojení v modlitbe.

Návštevu Jána Pavla II. vo Veľkej Británii v roku 1981 sprevádzali početné protesty zo strany protestantov. Prím viedol pastor Ian Paisley, ktorý vylieval na hlavu pápeža špinu najhorších invektív. Ján Pavol II. vďaka veľkému zmyslu pre humor vypálil rybník svojim oponentom. V Liverpoole pápež navštívil anglikánsku i katolícku katedrálu. Keď išli britským nákladným vozidlom Leyland prerobeným na papamobil, zazrel skupinu prívržencov pastora Paisleyho vyzbrojených transparentmi s nápisom: „Každý, koho požehná pápež, je odsúdený do pekla.“ Ján Pavol II. sa obrátil na ľudí okolo jedného transparentu a s figliarskym úsmevom im udelil požehnanie.

Ján Mária Vianney veľmi ťažko robil skúšku na ukončenie kňazského štúdia. Keďže nevedel odpovedať na dané otázky, jeden skúšajúci teológ druhému povedal: „Čo urobíme s týmto somárom?“ Ján Mária Vianney odpovedal: „Viem, že som somár, ale Samson len s lebkou somára zabil tisíc Filištíncov. Viete si predstaviť, čo dokáže Boh urobiť s celým somárom?“ A vďaka tejto odpovedi skúšku urobil.

Kontaktné údaje členov rady KCHOS, Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra

Koordinátor: Dušan Lukáč, 0903 635 996, lukacd@psg.sk

Zástupca koordinátora: Peter Brodek, 0911 934 788, brodek@ksnr.sk

Kontakt so zahraničím: Alžbeta Šuplatová, 02 45903054, 0904 234113, alzbeta.suplatova@mail.t-com.sk

Zástupcovia diecéz

Košice: Imrich Degro, 0903 156 746, degro@ktfke.sk Peter Slávik, 0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Rožňava: Mária Lörincová, 0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Spiš: Milan Hvizdoš, 0904 109 521

Juliana Hýrošová, tel: 044 4341 264, 0902 737 623, 0918 077 803, tereziavelka@azet.sk

Banská Bystrica – JAS: Václav Kocián, 0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk

Banská Bystrica: Dušan Mesík, Viera Nemcová, 0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Žilina: Jozef Kvašňovský, 0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Nitra: Mária Bernátková, 0903 585 586, bernatkova.maria@zoznam.sk

Trnava: Anton Gubala, 0905 512 749, franton48@seznam.cz

Helena Karásková, 033 5597 394, 0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

Bratislava: Elena Ferancová, 02 43296 917, 0905 335 854, seminar.elena@gmail.com

Pavol Tománek, 0908 831 894, tomoc@centrum.sk

DUCHOVNÉ CVIČENIA V NITRE

Kňazský seminár Sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich do svojich priestorov na duchovné cvičenia v termíne: **28. - 31. 7. 2011.**

Téma duchovných cvičení: **Pokoj srdca.** Exerčitátor: Mons. Peter Brodek.

Prihlásiť sa môžete na tel: +421 37 773 3416 alebo +421 911 958 334.

Duchovné cvičenia s p. James Mariakumar, SVD

Časový rozvrh duchovných cvičení:

30. máj - 3. jún

Gréckokatolícky farský úrad **Bardejov**
054 / 4722013

6.- 10. jún

Rímskokatolícka cirkev, farnosť **Žalobín**
057 / 4494168

21.- 23. jún

Rímskokatolícka cirkev,
farnosť **Karlova Ves, Bratislava**
02 / 654 268 60

4.- 8. júl

Rímskokatolícka cirkev, farnosť **Mútne na Orave**
043 / 559 72 14

Prístup na duchovné cvičenia pátra Mariakumara je voľný. Konajú sa v kostoloch aj v popoludňajších a večerných hodinách, takže sú vhodné aj pre zamestnaných.

18. katolícka charizmatická konferencia obnovy a evanjelizácie

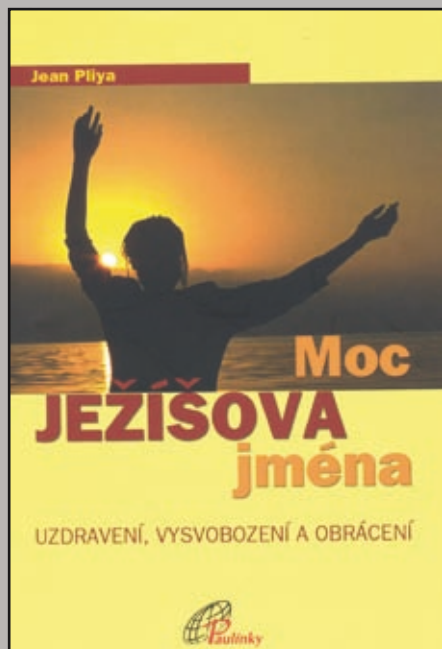
**19. až 21. augusta 2011 v Trnave,
v mestskej šport. hale „Slávia“ ul. Rybníková 15**

Nové požehnanie pre nás, naše deti a Slovensko!

Hrať a spievať bude mládežnícka evanjelizačná skupina
„Veritas z Jakubovho dvora“

Podrobnejšie informácie o konferencii: www.jas-zv.sk

V tomto malom dielku nás autor učí, ako používať modlitbu prihovoru v praxi. Zároveň nám ukazuje, ako pokračuje služba uzdravovania i oslobodzovania v Cirkvi. Taktiež sa zaoberá aj otázkou obrátenia ako pokračovania uzdravenia i oslobodenia. Veľmi zdôrazňuje, že pred i po modlitbe za uzdravenie či oslobodenie, zohráva dôležitú úlohu služba duchovnej asistencie. Inak modlitba neprinesie trvalé ovocie obrátenia.

Kniha, ktorá vyšla z dielne vydavateľstva JAS, je vynikajúcou pomocou pre službu oslobodzovania. Nájdeme v nej užitočné informácie i praktické návody a usmernenia pre rozlišovanie i samotnú službu oslobodzovania. Je rozdelená do troch častí. Prvá časť nás oboznamuje s naším nepriateľom a približuje nám jeho taktiku. Druhá sa zameriava na duchovný boj. Tretia nám prakticky predstavuje službu oslobodzovania i autooslobodenia.

